

Săracul din Reichenbachfall

Era în anul 1922, când eu, în legătură cu propovăduirea Evangheliei în Haslital Superioară, vizitam câțiva creștini nevoiași, ca să-i mângâi și să-i încurajez, așa cum puteam eu. Căci tari ca stâncile munților care se îngrămădeau spre cer de jur-împrejur, așa sunt și inimile oamenilor din ținutul de acolo. Astfel că vin la așa-zisele adunări de casă, care au loc în casele creștinilor din gospodăriile izolate, în general numai puțini oameni, mai ales femei bătrâne, epuizate de muncă și care, gârbovite de viața dură, tânjeau după mângâiere și ajutor.

Cu toate acestea există mereu unii care ascultă cu inimi flămânde, se bucură de vestea bună despre lucrarea de răscumpărare de la Golgota și se deschid pentru dragostea lui Dumnezeu. Astfel de oameni depun apoi adesea și o mărturie frumoasă pentru Domnul.

Într-o seară s-a prezentat în adunare un om într-o grosolană îmbrăcăminte țărănească, așa cum este ea purtată de țăranii din Hasli, care asculta cu cea mai mare atenție. Ochii săi străluceau la contemplarea prețioaselor făgăduințe ale Cuvântului lui Dumnezeu, care sunt partea tuturor celor care cred în El și în Fiul Său iubit. După adunare m-am îndreptat spre omul acela și spre surprinderea mea bucuroasă, s-a dovedit că el era un mărturisitor sincer al Domnului Isus.

O dorință deosebită l-a determinat să vină la adunare. Avea un frate după trup, care locuia la poalele cascadei Reichenbach, renumită în toată lumea. Acest frate, aproape de moarte, rămăsese până acum complet inaccesibil pentru harul lui Dumnezeu. Fratele credincios a încercat totul, dar degeaba, cu toate că se ostenise mulți ani pentru el. Acum era dorința inimii lui ca eu să-l vizitez pe muribund și să-l mai îndrept încă o dată spre Domnul și spre veșnicia apropiată și să-i prezint toată seriozitatea stării sale.

În dimineața următoare am pornit la drum pe jos. Era o zi minunată, atât de potrivită pentru a lăuda măreția Creatorului în mijlocul grandioasei naturi. Cu atât mai de plăns era impresia pe care mi-a făcut-o locuința fratelui bolnav. Ea semăna mai mult cu un grajd de animale, decât cu o locuință omenească și am avut de furcă pentru a găsi intrarea la coliba veche, prăpădită. Printr-un antreu întunecos, a cărui podea consta din pământ umed, lipicios - n-am putut să recunosc niciun fel de obiecte -, am ajuns la o ușă. Am ciocănit, dar n-a venit niciun răspuns. Am ciocănit a doua și a treia oară, dar totul a rămas tăcut. Am încercat să deschid ușa, ceea ce am și reușit fără dificultăți. Am intrat într-o încăpere întunecoasă, care slujea și de cameră de zi și de dormitor, dar nu cu mult mai luminoasă decât antreul. Prin câteva ferestre mici, aproape netransparente din cauza murdăriei, pătrundea înăuntru puțină lumină a dimineții. După ce m-am obișnuit puțin cu întunericul care domnea, am observat în spatele ușii prin care intrasem un pat care era umplut cu saci aspri și zdrențe în loc de saltea. În pat stătea ghemuit pe mâini și pe genunchii un om bătrân, slab ca un schelet. Era acoperit abia suficient cu un sac murdar și tremura din tot trupul – o figură jalnică, așa cum n-am mai văzut până atunci niciodată în viață. Consternat de tot de priveriște, am rămas la ușă și a durat o vreme până când m-am liniștit într-atât, ca să-i pot transmite sărmanului om salutările de la fratele său. Imediat după aceea i-am spus că am a-i aduce o veste mai bună, și anume, de la Tatăl din cer, care L-a trimis în lumea aceasta pe Fiul Său, pe Isus Hristos, Mântuitorul păcătoșilor. I-am povestit despre dragostea minunată a lui Dumnezeu, care nu L-a cruțat pe propriul Fiul, ci L-a dat la moarte ca să-i mântuiască pe păcătoși și să aducă lumină și soare în sărmana lor existență pământească. Fiul lui Dumnezeu Și-a dat viața pe crucea de pe Golgota ca Miel al lui Dumnezeu, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă”.

Pe când vorbisem în felul acesta omului, așteptam un răspuns, dar n-a venit niciunul. După aceea m-am informat plin de interes de viața sa. Dar nici acum n-au venit de pe buzele sale decât cuvinte sărăcăcioase. Am aflat totuși că el n-a fost niciodată lipsit de dureri, că nu putea să se ridice decât anevoios în mâini și în genunchi și că starea sa nu îi dădea niciun fel de speranță de ameliorare.

Această ultimă împrejurare mi-a dat prilejul să-i indic încă o dată sărmanului om veșnicia apropiată, cu toată seriozitatea, și să-l rog din inimă să se împace cu Dumnezeu. „Cât de repede”, am spus eu, „poate fi prea târziu pentru totdeauna și ar fi îngrozitor pentru dumneavoastră să cădeți în mâna Dumnezeului celui viu, fără...”

În clipa aceasta s-a făcut auzit dintr-un colț întunecat al odăii un glas plângăreț de femeie. M-am întors și am văzut o femeie bătrână, mică, gârbovită, șezând pe un scăunel în apropierea pervazului ferestrei, pe care erau câteva bucăți uscate de pâine, lângă o ceașcă de cafea cu lapte de un aspect sărăcăcios. Și femeia era o figură jalnică. M-a apucat o milă adâncă pentru acești doi oameni sărmani, necăjiți de nevoie, de griji și de boală. Cât mi-ar fi plăcut să-i ajut! Dar ce puteam să fac? Și nici sărmanei bătrâne nu puteam să-i mai spun nimic, decât că Domnul Isus a venit ca să propovăduiască săracilor vestea bună, să aducă: pace, bucurie, lumină, soare, celor care au fost în orice fel dezamăgiți de viață. Dar când am rugat femeia să-și caute adăpost la Isus cu toată povara vieții și a păcatelor ei și să-și însușească valoarea prețioasei jertfe de la Golgota, atunci a strigat îndârjită să tac cu aceste lucruri. Că ea și soțul ei ar fi oameni onorabili. Că ei ar fi crescut o ceată de copii, pe cât le-a fost posibil, cu toată marea lor sărăcie. Niciodată n-ar fi făcut vreo nedreptate unui om. De dimineața până seara târziu ar fi lucrat peste puteri, cu toate că amândoi ar fi fost cu sănătatea slabă și de multe ori bolnavi. Cu toate acestea au reușit s-o scoată la capăt și tot ce au avut au dat copiilor. Dar acum, la bătrânețea lor, când ei nu mai pot să muncească, iar soțul este bolnav de ție mai mare mila, toți oamenii s-au întors de la ei. „Noi doi ne-am câștigat de mult cerul”, a strigat ea foarte enervată. „Dacă noi nu intrăm în el, niciunul nu intră.” Și apoi a început din nou cu toată mizeria și nenorocirea vieții. Când în cele din urmă sărmana femeie a tăcut, epuizată de supărare și enervare, în timp ce soțul, la cuvintele rostite tare ale femeii sale doar gemea adânc din când în când, am avut încă o dată ocazia să spun ceva. Am încercat să le explic cu toată delicatețea acestor doi oameni bătrâni, nefericiți, că niciun om n-ar putea să-și câștige cerul, nici chiar prin încă atât de multe suferințe și fapte bune, ci că toți trebuie să aibă un Mântuitor și Salvator, dacă nu vor să se ducă la pierzare pentru totdeauna, dar și că oricine poate să fie îndreptățit din har fără plată, prin sângele prețios al Domnului Isus Hristos.

Niciunul dintre cei doi n-a răspuns. M-am mai rugat, i-am dat femeii câteva tractate și la sfârșit i-am pus în mână atâția bani, cât să poată să trăiască fără griji câteva zile. Un „adio” morocănos a fost singurul răspuns și cu o inimă de-a dreptul îngrijorată am părăsit acest loc al jalei. Câteva săptămâni mai târziu am propovăduit din nou vestea bună în același loc. Fericitul frate al bietului om era din nou prezent. Ochii săi străluceau, dacă este posibil, și mai viu decât ultima dată. M-am informat despre fratele său bolnav, cum i-a mers de atunci. Apoi, omul mi-a povestit cu mare bucurie – abia mi-am putut crede urechilor – că deja de două săptămâni plecase acasă, în pace adâncă, sus, la odihna veșnică. Vizita mea și cuvântul despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor, ar fi lăsat în urmă o impresie profundă. Începând din ceasul acela, el s-a interesat serios de mântuirea și salvarea sufletului său și apoi, curând, a și găsit în credința în sângele lui Isus Hristos, iertarea păcatelor sale și pace fericită.

Cât de bucuros am fost pentru această veste bună, nu pot să exprim. Ea a fost pentru mine o nouă dovadă prețioasă despre dragostea căutătoare a lui Dumnezeu. De aceea nu pot să-mi închei simpla povestire, fără să îi fi rugat din inimă pe dragii cititori ai acestor rânduri, încă

necurățiți de păcatele lor în sângele Mielului lui Dumnezeu: căutați-vă și voi adăpost în harul lui Dumnezeu! Pe nicio altă cale nu poate inima însetată a omului să fie potolită, pe nicio altă cale nu poate păcătosul să fie mântuit. Ascultați ce spune poetul, care a făcut și el această experiență:

Dați-mi tot și aș rămâne
Fără Dumnezeu și gol,
Însetat umblând prin lume,
Trist, sărac, rătăcitor.

O, dragă prietene, tu, care ai citit această întâmplare adevărată despre dragostea lui Dumnezeu, nu te lăsa rugat zadarnic! Primește-L pe Hristos! El te iubește. Și din cauza ta a fost El, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, înălțat pe cruce, ca să te atragă la El și să te poată face fericit pentru timp și veșnicie.

Titlul original: „Der Arme vom Reichenbachfall”
din *Samenkörner* (Neue Folge 26) 1932